

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap marczius 20^{kán} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csőtörtőkön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítékalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

E L B E S Z É L É S.

A' k é z f o g ó.

„Mint mondtam barátom — így szólt egy beburkolt alak az őt követőhöz, mi után kémlő szemekkel vizsgálta a' tájt — mint mondom, ne aggódj, ne búsulj, még minden jól van.“ — „Jól van mondd? — szakasztá félbe boszúsan a' másik — jól van? — nevetséges, ma estve kézfogó, 's minden jól van! kézfogó! átkozott szó! 's én ne búsuljak, ne mérgelődjem? Mutass szabadulást; mutass csak parányi reményt.“ — „Bohó! ki lenne olly gyáva, mindjárt kétségbe esni 's minden reményről lemondani, illy csekélységért? — Vagy nincs-e szükség idejében fegyverünk, melly a' szerencsés vetélkedőt utból mozdítsa? De nem lesz szükség ehhez folyamodni. Bíz rám magad pajtás, én jót állok a' szerencsés kimenetelről. Hisz' ismersz!“ — „'S te végbe vihetnéd ezt; te akadályozhatnád a' kézfogót? — Számolj fényes jutalomra. — De hogy tehetnéd ezt?“ — „Csekélység barátom! tudod — de együtt létünk gyanút támaszt; vonuljunk egy biztos helyre!“ — 's sietve távoznak.

Ránky a' vidék leggazdagabb ura csak kevés év előtt tette át lakását X. városba. Ő a' legjobb ur volt, igaz magyar lélek lakott benne, buzgó a' nemzetiért, de nem olly fonákul, hogy azért az idegent megvetette volna. Szíves vendégszeretetet uralkodék házában; minden rangválasztás nélkül kedvesen fogadá, ki őt látogatásával megtisztelé; 's ki egyszer vele volt, bizonyára ismét kívánczozott társaságába. — Nőjét már rég elveszté. Egyetlen leánygyermek volt minden büszkesége, a' szép, a' szelid Lóra. Éltének tizenhatodik tavaszát alig haladá túl. Szépség, 's méltóság ült homlokán, elragadó báj környezé ajkait, szelid ártatlanság mosolygott kék szemiből. De ama szelidség, jóság 's leereszkedés, ama lelki tulajdonok, mellyekkel ékesítve volt, testi bájait sokkal fölülhaladák. Imádói számosak valának; mert kit szépsége, 's lelki bájai nem

hódítottak, azt rabjává tevék a' tömérdek kincs, nagyra terjedő jószág, melly birtokával kötve volt. De ő nem akará sejtteni az epedők céljait; majd játszi enyelgéssel, majd komolyan háritá-el azoknak ostromlásait. Gőgnek mondák többen Lóra hidegségét, hiúságnak mások. — Sokan reményöket veszttve, keblökben boszúval távoznak az érzéketlen széptől. De nem vala ő érzéketlen; mert szívének már volt választottja, egy szép erényes ifjú.

Berky Kálmán, egy előkelő család utósó ivadéka, korán érzé a' sors csapásait. Atyját még születése előtt veszté-el, 's kedves férje után sovárgó édes anyját is nem sokára elragadá a' halál. Az alig fél éves árvát anyjának testvére Vallai Théréz, egy agg hajadon, vevé gondviselése alá, kit egyébiránt jó szívűnek leheté mondani; de két hibája volt: a' mód fölötti gazdálkodás (mit a' világ fősvénységnek nevez) 's a' férjfi-gyűlölés. — A' kisedet, mint mondá, egyedül felebaráti szeretetből vevé magához; holott tudva volt, hogy fukarsága vala a' fő rugó; mert az árva jószágainak gondviselése is a' nevelőnéét illeté. — Boszorkodott ugyan előre az alkalmatlanságok miatt, mellyeket túrnie kellett, 's csak fukarságának leheté tulajdonítani, hogy az árvát magánál tartá. Utóbb még is annyira megkedvelé a' fiút, hogy őt mint sajátját nevelné. — Kálmán is fiúi szeretettel 's bizodalommal ragaszkodott hozzá; kész vala mindent tenni, mi által az édes rokonnak kedvét töltheté. — Nevelésének pályáján átlépven, falujokból, mellyben eddig laktak, a' városba költöztek. Egybeköttetésben levén a' Ránky-házzal, Lórával megismerkedék Kálmán, megkedvelé őt, 's viszont szeretteté. Nem maradt titokban az öreg atya előtt a' fiatal párnak szerelme; 's ő, ki Kálmánt igazán szereté, nemcsak helyben hagyá a' frigyet, sőt a' szeretők minél előbbbi egybeköttetésüket is eltökélé, 's a' kézfogónak napját meghatározá.

Mint ki veszélyteljes utja után féltett kincsével végre biztos helyre jut: úgy örült Kálmán, midőn legszebb ohajtását teljesülve látta. Kimondhatlanul boldog volt ő! Látta a' legszebb jövődőt kecsgettő képekben előtte lebegni; látta magát annak birtokában, kit élténél inkább szeretett: de valamint semmi sem állandó a' földön, úgy Kálmán boldogsága sem volt az; olly hamar, mint a' fergeteg után támadt 's derült napokkal kecsgettő szivárvány, mellyet az ujan torryosuló felbők azonnal elűznek, olly hamar tünt-le boldogságának csillaga is. Egy szempillantat sirba dönté minden reményét, minden szép kilátásait, 's csak az édes multnak keserű emlékét hagyá-fön!

Lóra imádói közt vala Szélfy is, egy fiatal katona tiszt. Csinos volt ő, 's kedves vendég a' szépeknél; de büszke, 's vad indulatú. Nem annyira Lóra személye, mint kincsei után esengett,

's érdemeiben bizakodva már ennek birtokában látta magát: — de rútul csalódott. — Csak hamar észrevevé, hogy részére nincs remény; kénlő szemei föllelték a' szerencsést, ki neki utjában áll, 's ő boszút esküdött a' fiatal párnak. Hogy tervét könnyebben kivihesse, a' multakról mintegy megféledezve, igaz barátságot színtett, alkalmat lesván csak, mellyen boszúszomját kielégítse. — Illy tervvel volt foglalatos, midőn a' hir Lóra kézfogója felől fülébe ment. Leirhatlan dühre lobbantá ez őt; vad kétségbe eséssel beszélé azt el barátjának Bandinak, egy kitanult czinkosnak, 's ezen alkalommal folyt közttek azon beszéd, mellynek föntebb tanúi valánk.

Az est beköszönte; a' legszebb nap után egy komor est, képe Kálmán éltének, mellynek koránya olly szép, 's bájos alkonya olly bús 's komor vala. — Sűrű fellegek fedék a' hold fényét, és csak néha néha tört át azokon egy halvány sugár, 's bágyadt világot vete a' város utszájira, mellyek a' már már kitöréssel fenyegetődző vi-harnak daczára élénkek 's zajosak valának. — Több kocsinak zörgése hallatszék. Az utsza, hol Ránky lakott, tömve vala; kíván-csi csoport tolongott a' fényesen kivilágított lak körül, pajzán meg-jegyzésekkel kísérve a' bemenőket. — Lóra kézfogóját ünneplék. Tömve volt vendégekkel a' terem; az érkezőknek szerencse-kiváná-saik üdvözlék a' boldog párt, melly boldogságának érzetében némán tartá egymást átkarolva, mindenekről megféledezve, mi körülök történt. Lórát egy ujdán érkezett sereg fogá körül; 's Kálmán ke-véssé félre vonult. Egy kéz illetémost gyengéden vállát: „egy szóra, de titkon!“ — sugá lassan fülébe egy ismeretlen alak, 's félrehúzódék. Kálmán utána osont. — „„Mi hir?““ szólla az idegenhez, kibén azonnal Vallai Theréz inasára ismert. — „E' levél szólni fog“ — mond a' követ, 's átnyujtá a' levelet. — Titkos borzadással tög-föl Kálmán. — „Szerencsétlen — ez volt a' levél tartalma — ha be-cses előtted üdvösséged, most mig idő van szabadulásra, ne késs; kövesd azonnal a' levél átadóját; mindenre, mi előtted szent, kény-szeritlek — borzasztó titok nyilik - meg előtted. — Vallai The-réz.“ — — Reszketve hajtá öszve Kálmán a' levelkét, habozva állt egy ideig, 's „követlek!“ mondá végre a' várakozó inasnak, és észre-vehetlenül elhagyta a' házat. —

„Jön“ — mondá az előre siető inas asszonyának. — „„Senki sem látott?““ — „Senki.“ — „„Minden készen legyen!““ — parancso-lá az asszony, 's távozást intett. — Kálmán belépett. — „Fiam, kedves fiam! — kiálta elébe bús hangon a' rokon, 's karjai közé szorítá őt — milly szerencsétlenné tehettelek volna! — 's könyűi ki-törttek“ — de még nincs későn — mondá egy kis idő múlva — fiam

erős légy!“ — ’S kézen fogva a’ mind eddig bánuló Kálmánt, belső szobájába vezeté. Fél óra mulva halk zokogás közt léptek-ki onnét; Kálmán még egyszer siró rokonának karjai közé veté magát. — „Vigasztalja Lórát!“ — esdekle még, ’s a’ készen álló kocsiba ült, melly sebesen repült-el.

De térjünk vissza kevéssé Ránky házába. — Kálmán eltűntét nem vevék azonnal észre; az öreg atya vendégeivel volt foglalatoss, Lóra faluról érkezett barátnéival csevege. — „Hol jegyessed?“ — kérdé az egyik. — Lóra körültekint, de Kálmánt nem látta; kérdezősködék utána, de senki sem tudta, hova lett. Megnyugtató még is magát, ’s mit sem sejtve, vigan folytatá beszédjét. Asztalhoz ültek, ’s Kálmán még sem volt jelen. Lóra nyugtalan lett. Minden perczezel nagyobbodék a’ zavar, gyanús suttogások valának hallhatók. Ránkyék nyugtalansága legnagyobb fokra emelkedett — midőn egyszerre az ajtó megnyílt. Minden szem oda fordult; de nem Kálmán jött, egy ismeretlen szolga lépett-be, levelkét nyujta a’ házi urnak, meghajtá magát, ’s azonnal eltűnt. — „Kálmántól!“ — mond az öreg, ’s föltörte a’ levelkét. Minden szem Ránkyn csüggött. — „Én az ur leányát nem vehetem-el! — ezt olvasá fön-szóval, ’s boszúsán veté a’ levelet az asztalra. — Én nekem ezt?“ — kiáltván dühösen ugrott-föl helyéről, és sebes léptekkel futott nehányszor a’ szobán keresztül. Mindnyájan rémülve állottak. Lóra a’ levélért nyult. — „Ő elment!“ — sikoltá, ’s eszmélet nélkül rogyék-le; a’ halk sikoltás fölriasztá Ránkyt, leányának segítségére futott. — „Ne sirasd a’ rút csábítót!“ — vigasztalá a’ magához térőt; de Lóra zokogva rázta fejét, ’s magány után esdekle, kit nem kevés aggodalmi közt magára is hagytak.

(Végzet követhetik.)

ORSZÁG- ’S NÉPISMERTETÉS.

N e o g r á d V á r a.

(Levéltöredék.)

Tiszta őszi alkony vala; a’ nap bucsú-csókjait hinté a’ vár alatti tóra, midőn a’ hajdan híres Neográd vára tisztes romjai közül kibukkanánk. Egy dicső látvány, egy pompás panorama tűnt szemeimbe e’ felséges néz-pontról. Előttem a’ kékelő Jenei hegy-láncz vég-sugároktól prémezve, mint egy ezer vészben séretlenül forgott deli levente büszkélkedett; nyugotra a’ közép kor paradicsoma, az ő Visegrád; éjszakra a’ derék Drégely csupasz falai rémként sötétlének a’ látkör ködében; alattunk pedig a’ kisdud tó, mintegy szemérmes nő pirulni látszott, midőn észre vevé, hogy csendes szerelmeskedésé-

nek szemtanúi valánk. — Most érzem először a' természet erőtetlen gyönyörét, most az élet valódi kellemeit, melyeket eddig csak néma könyvekben helyezék; mert elragadó bájjal bír a' nap vértányérjának lealkonyodta, midőn az utósó madár - hang az uralkodó mély csend keblébe elenyész; midőn a' vékony fellel-szigetek az alkony fény-özönében uszkálnak; 's az első csillag, mint a' havasi csuda-virág-szál, pompásan fejti-ki magát a' nappali sir gödréből. — De érzem a' földi fénynek álnokul nagyított világát is és hiúságát. Lassú méltósággal szálla-le az életet adó nap a' hegytömegek megé, 's keblemből nem akarva egy fohász kelt, és e' gondolat villana át agyamon: „igy rohan minden az enyészet tátongó torkába!” — Növeszté a' komor melancholiát a' hely bűvös volta, mely előmbe idézé nemzetem egykori méltóságát, 's a' hajdannak még most is siratható vérengző zivatarjait, melyeknek egy áldozatján most állék, 's akaratom ellen is dudolám magamban idvezült Berzsenyinknek ezen sorait:

Igy mlík-el a' világnak,
Minden gyönyörűsége.
Igy minden tündér nagyságának
Veszendő dicsősége!

De elhagyom már le nem ecsetelhető érzéseimet, 's a' várnak historiai állapotjára ereszkedem.

Neograd, vagy inkább Novigrád, (mellytől maga a' megye is nevét vevé) már őseinknek az Ural melléki földről bejövetele előtt egy magányos 's mintegy mesteri kéz által idomított szikladombon épült. — A' dúlongó tatár-járás után, midőn honunk városai és várai, kivevén Esztergomot, Fehérvárt, 's Pannonhalmát, kőhalommá lettek, újra felállított. Hunyadi Mátyás idejében a' cseh ellenségeskedések alatt mindinkább megerősítettén, Báthory Miklós váci püspök gondja alatt vivta-ki magának méltósága legfőbb fokát. *) Ekkor építettett azon hires tornya is, mellyről a' monda tartja: hogy kupjába a' felhők ütődtek, 's mellyből, midőn a' vár vészben forga, tűz által jel adaték a' visegrádi őrségnek.

Letűnván a' Magyaroknak ragyogó csillaga a' mohácsi vérmezőn, ezen vár is, mint más egyebek, majd Zápolya Jánost majd első Ferdinándot uralta, mint a' körülmények hozák. 1544-ben pogány járom alá jutott, midőn Mahomet budai, és Husszain esztergomi basák egyesült erővel Visegrádot, Nagyoroszit, 's a' körüljáékot

*) Ezen vár a' váci püspök uradalmához tartozott, valamint a' jelenben is, 's helytartójának (Vicarius) lakhelye vala, mint nyilván kitetszik Pongrácz Györgynek 1675. esztendői kéziratiból, mellyek a' bécsi cs. k. könyvtárban tartatnak.

hatalmukba ejték. Ötven egész esztendeig sinlé a' török igát; míg végre Mátyás fő hadi vezér, igaz urának visszaszerzé azt, Révay András ezredesnek kormánya alá bizván. — 1605-ben Boeskey (Bácskay) kezébe került, ki azt először a' Törököknek, kiknek kegyelmétől függött, majd a' császárnak kénytelenítették átadni. — 1619. ismét Bethlen hatalmába esett, kitől 1622. visszavéttetvén megerősítettett. — Megtámadtatott ismét 1626. Murthezantól, Bethlennek társától: de ennek tervei az akkori várkapitánnak Esterházy Pálnak vitézsége által füstbe szállédének. — Azonban 1663. Nadányi, a' vár kormányzója, királyától elpártolván, azt Apaffy Mihálynak, ez pedig a' Törököknek, kikkel szövetségben állott, engedé által; míg végre 1683. a' bécsi harcz után ismét előbbi urához tért vissza. — Igy tehát ezen vár a' honunkat ért majd minden veszélyben fő szerepet játszott, 's lapta gyanánt egy kézből másikba hányatott. Most romban áll, 's a' honfi vándort keserű érzelmekkel tölti-be bús sorsának szemlélése.

VÖRÖS P. VÁCZTÓL.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

A' Helamis.

A' jöremény foka, hol az állattenyésztet oly nagy különféleségben és rendkívűlességben mutatkozik, hazája egy különös négylábú vagy is kétlábúnak, melyet „Helamis“ névvel jegyeztünk-meg felül. Sokáig nem volt sajátos neve, 's csak általánosan szökő nyúlnek neveztetett; míg Cuvier által egy új állatfajnak typusává tétetett, 's Helamis nevet kapott.

Testalkata felette nevezetes. Mintegy közép nagyságú a' mezei és házi nyúl között, melyekhez általában véve hasonlít is; hátulsó lábai felette hosszúk 's madárkörmekhez hasonlitanak; egyéb teste felette sima és vékony, első lábainak pedig egészen kéz formájok van; farka igen vastag és hosszú. Fejének a' közönséges nyuléval nagy hasonlatossága van; valamint ennek, ugy az ő fülei is jó hosszúk; élénk szemei kidudorodtak. Bundája sárgás barna, fején, hátán 's oldalain szürkével van e' szín árnyékolva, torkán melljén és hasán pedig tiszta fehérbe megy által. Hosszú, selyemnemű szőr képezi a' szemöldöket, felső ajkait hosszú bajusz diszesíti.

Az első és hátulsó testrészeknek alakra, vastagság és hosszúságra nézve különfélesége oly nagy, hogy első tekintetre az ember azoknak szétmállását félti, 's nem képzelheti, miképp függnek össze egymással. Azt hinné az ember, hogy ezen állat első és hátulsó lábait csak igen nehezen fogja egyhangzásba hozhatni, ha mint egyéb négy lábú állatok el akarna indulni; vagy talán, hogy végképpen el sem indulhat. A' helamis, valamint ezen állatfajnak minden tagjai 's a' veleek rokon Känguru, soha sem szalad, hanem csak szökdel; mit ügyes, eres hátulsó lábainak segédelmével visz véghez, ugy hogy egyetlenszökéssel 8—10 lábnyi térre löki magát. Sokat segíti ebben izmos farka is; fejét egyenesen feltartja, 's első igen kicsiny kezeit ugy szorítja testéhez, hogy a' mell szőrei közt csaknem egészen elvesznek. Két lábúságát csak akkor cseréli négy-

lábúságra, midőn természeti ösztöne kívánja, vagy ha magas sziklákra mászik, vagy mély meredekbe ereszkedik. Ezen különös eseteket kivéve, első lábait egészen kezek gyanánt használja, magokat, gyümölcsöket, rügyöket 's a' t. törvelek, és száájához viszi. Ha valamely kedvencz falatját minden kényelemmel akarja elkölteni, meggörbített háttal hátulsó lábaira ül, 's hosszú szárait nagy kényelmesen kinyújtja.

A' helamis, valamint a' házi nyúl, földalatti üregekben él, melyeket igen éles, kevéssé görbült körmeivel szinte hihetlen gyorsággal ás magának; egyébiránt félénk, 's igen békesen él. Csak éjjel merészkedik üregét odahagyni, magának eledelt kereső, 's ekkor sem távozik messze lakától, hova nagy szökdelések és nyivogás között rohan vissza, mihelyt igen figyelmes füle legkisebb gyanús zörejt vesz észre. A' nap legnagyobb részét családjával együtt üregében majd alvással, majd összehalmozott tápszereinek elrendelésével tölti. De ezen foglalatosság kevés idejébe kerül, és így igen sok ideje marad az alváásra. Ugy helyezi-el magát, hogy háta üregének fala felé legyen támasztva; előre nyújtott hátulsó lábai a' térdeknél kevéssé kifelé vannak hajlítva. Ekkor fejét addig hajtja-le, míg két térde közé jut; füleit két kezével megfogja, ezután szemeire lehuzza, mint valamely világosság-ellenző karpitokat. Mind ezen helyezés, mint észrevehetni, azért történik, hogy minden tagrész minél jobban jöjjön egymással érintkezésbe, 's egymást kölcsönösen melengessék, a' fejnek minden gyengéd részei óva legyenek, 's végre hogy az alvó se hallás selátásra nézve egy könnyen ne háboríttassék.

Litchi, növény. — Ezen növény ehető, húsos és jó ízű gyümölcseire nézve igen érdekes, 's Indiában gyümölcs-fák közé számítatik. A' fa törzse 15—18 lábnyi magosságot ér-el. Fája fehér, gyengéd, 's jó sok bele van. Ágai víziránylagosan terjednek-ki, és számos sima, tör alakú levéllel megrakott lombokra oszlanak. Virágai kicsinyek, 's nem szembetűnők; az éretlen gyümölcs hosszas-gömbölyeg, sok egymás mellett tömötten fekvő rügyöcskével megrakott; ha megérik, világos veres színűvé lesz, 's előre csucsorodó golyó-alakzatot kap.

— Ezen Chinában és Cochinchinában honos és feleslegesen termő fa Poivre által jött Isle de France-ba, 's innét Amerikába. Mindenütt tenyészik, 's idővel a' kereskedésnek fontos ágává lehet. Csak 8—10 év mulva gyümölcsöznek a' magból keletkezett fák — mond egy természetvizsgáló — de a' beoltottak fél ennyi idő alatt. A' gyümölcsnek szívós héja alatt igen gyengéd hus van, 's nem mondunk felettébbit, ha állítjuk, hogy íze a' legjobb muskatály szőlőével vetélkedik. A' Chinaiak e' gyümölcsöt kályhán szárítgatják, mint mi a' szilvákat, 's így szárítva üznek vele kereskedést.

Muzsika ereje az állatokra. A' muzsika nemcsak emberi érzékekre hat. Régtől fogva ismeretes, hogy a' trombita hangja a' lovakat igen felbuzditja. — St. Pierre Bernard beszéli a' pókokról, melyek egy hangász szobájában, valahányszor muzsikáltak, mindannyiszor elhagyák hálóikat, 's csak akkor tértek ismét vissza, midőn már a' hangászatnak vége volt. Sir Home a' zongora (pianoforte) hangjai hatását ismerni tanuló egy orozlánon és elefanton, 's azt véé észre, hogy ezen állatok egész figyelme arra volt fordítva. Hasonló próbát tettek Parisban két fiatal elefanton, egy himen 's egy nőstényen. A' muzsika első hatása ezekre rendkívül nagy volt, 's mind a' két állat testmozgásai által jelenté a' gyönyört, melyet benne okozott.

K Ü L Ö N F É L E.

Tulságoskodások. A' „revue musicale“ januar 7-kéről említi: Mayerbeer új daljátékában, melly Parisban nem sokára adatni fog, egy igen ható jelenet van, mellyben Paris harangjait hallhatni. Mivel ezt a' hangászkar által kivinni nem lehet, tehát Duponchel ur, az opera igazgatója, nem kimélt költséget, 's hat iszonyú nagy harangot öntetett. De midőn elkészültek, kisült, hogy nincs elég hely felállítatásukra, mert az architectusok egyetemleg azt állíták, hogy a' színház falai ennyi harangot még nyugodt állapotban sem bírnak-el, annál kevesbbé, ha velek harangoznak. Az említett harangok öszvesen 173 mázsát nyomnak. A' „revue musicale“ úgy vélekedik, hogy Mayerbeer urnak legközelebbi daljátékához semmi sem fog hibázni, mint a' Vesuvnak egy valódi kiömlése, egy tengeri ütközet, 's a' valóságos hegynék összeroskadása. Hogy még több zajt csinálhasson Mayerbeer ur, jó volna talán egy valóságos puskapor-torony felvettetését is előmutatni daljátékában.

E M L É K M O N D Á S.

I d ő.

Hősek márvány sorompóit

Az idő eltemeti,

'S a' félvilág hódítóit

Feledékeny por fedi.

HERZSENYI.

Divat. A' társasági életben csaknem határtalan hatalommal bíró istenség a' divat. Ezer különböző képen jelen-meg ezen tündér: csak az egyedülségből távozik; hol több ember együtt van 's együtt él, mindenütt 's mindig jelen van. Származatát kipuhatolni nem lehet; élete olly régi, mint az emberi társaság. Már a' legtávolabb kor homályjaiban is ismeretes volt munkás hatalma. Eredete az emberi természetben van: nemzője a' tetszvágy, dajkája a' változás szeretete 's az ujnak kívánása, nevelője a' munkásság.

B — I — S.

Aphorisma Váczról. Az igaz barát létünk legfőbb java. E' nélkül életünk csak kopár sirhalom, mellynek fonnyadt kórói közt a' bizalmatlanság hideg fergetege dúdol. Ő azon jótékony napfény, melly szívünkben jeles tetteket érlel. Ő azon hú kalauz, ki a' tövises pályán is minden sérv nélkül átvezérel.

Visszásrejtvény.

Két jeltől álló közepem' vedd egy betűhangnak

'S olvass két végről, mondani fogsz egyíránt.

Négy lábú állat fiatal fajzatja egészem;

Csuf nevül embernek mondani szokta a' pór.

C S. G.

Előbbi rejtvény: P a p i r o s.

Szerkezi R ó t h k r e p f G á b o r, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.